

„Zazdrość Grabarza”

W małym plastikowym domku,
Stoi stół, a za stołem krzesło.
Na krześle siedzi, po ciemku,
Z nogami na stole, bujając się aż skrzypi krzesło,
Stary człowiek, Ponurą minę ma na twarzy,
I o niczym już nie marzy.
Plastikowy domek mieści się na cmentarzu,
Więc kim on jest zgadnąć można od razu.
Grabarz ten tylko jednego nie zniesie,
Że nie ma ruchu w interesie!

Ludzie przestali umierać!
Choroby przestały im doskwierać.
Przez świat hasło się niesie,
Że nie ma ruchu w interesie!

Z nostalgią grabarz wspomina czas,
Kiedy roboty było po pas.
Mówiono, że Śmierć każdego do niego zanieśie
A teraz nie ma on ruchu w interesie!

Ludzi choroba już nie zniesie,
Bo ludzi już nie ma na świecie.
Jeden Grabarz został, ale wiecie
Nie ma on ruchu w interesie!

Ludzi wykończyła zaraza,
Lecz nie była to chorobowa skaza.
Ludzie się sami wykończyli,
Uczuciem, które do siebie żywili.
Uczucie najgorsze z najgorszych,
Prowadzi do płotek gorszących.
Mocą swoją ogarnia umysł i ciało,
Przez ludzi zazdrością nazwane zostało.

Zazdrościli sobie nawzajem wszystkiego.
Samochodu, pieniędzy syna wysokiego.
Zazdrozczono w przedszkolu, pracy i domu
starców,
Zazdrości nawet uczono malców!
Pochorowali się ludzie z tej zazdrości.
Każdy widział u kogoś coś czego sam nie miał

Bogacz, któremu każdy zazdrościł,
Wszystkiego biedakowi zazdrościł.
Jesienią Grabarz widzi w pustym lesie,
Że nie ma ruchu w interesie!

Kiedy ludzie pomarli on ich wszystkich
pochował.
Ani czasu, ani wysiłku na to nie żałował.
Zapełnił nimi cmentarz od brzegu do brzegu.
Od ostatniego pogrzebu
Żyje w ciągłym stresie,
Gdyż nie ma ruchu w interesie!

On niczego nikomu nigdy nie zazdrościł,
Bo widział jak każdy człowiek kończył.
Zarówno biedak jak i bogacz w trumnę złożony
został
I tylko napis na nagrobku się po nim ostał.
Przyczyną zazdrości też nigdy nie był,
Bo zawód jego częściej odstrasza niż kusy.
W zazdrości temat Grabarza obecny jednak był,
Bo każdy zazdrościł temu kto z jego usług
korzystać nie musi.
Teraz Grabarz toast do lustra wzniesie.
By zapomnieć, że nie ma ruchu w interesie!

Trumnę sobie Grabarz już wybrał.
Mówi, że piękniejszej nigdy nie widział.
Ale niestety Śmierć o nim zapomniała.
Śmierć, która przez lata pracę mu zapewniała!
Przez Śmierć, która Grabarzowi zatrudnienie
niesie,
Nie ma on dziś ruchu w interesie!

Po raz pierwszy w życiu Grabarz zazdrości
Śmierci, tym co z zazdrości pomarli,
Czeką aż go to samo spotka,
A z tego rodzi się mała anegdotka.
Bo zaraz Grabarz toast wzniesie,
Za siebie ostatniego klienta w swoim interesie!

„Do przyjaciela”

Błady coś jesteś mój przyjacielu,
I moja twarz co dnia błędnieje,
Twoje kawalerstwo w posadach się chwieje,
Moja głowa samotnie opada w strapieniu.

O pozwolenie pytasz, odmawiasz kolegom
zabawy,
Bo ona ma dla Ciebie ważniejsze, pilniejsze
sprawy.
Ja z własnej woli uciekam od ludzi do
samotności,
By cierpieć katusze jej nieodwzajemnionej
miłości.

*Tyś więźniem kłobiecą ręką w Alcatraz
osadzonym,
Jam duszy wyrokiem do cierpienia odmetów
przykuty,
Ty czułości masz w nadmiarze, ja dotyku
oduczony,*

*Moje życie piekłem, twoje duszy katakumbami,
Tyś w związku, ja zdala od niej odprawiam
pokutę,
Ja chciałbym umrzeć, Ty żyjesz pomiędzy
trupami.*

Marcin Hajdo